

[Handelsministeren.]

Spørgsmålet om, hvorvidt paragraffen er grundlovsstridig, tror jeg ikke vi skal tage alt for tungt på. Der kan vist ikke være megen tvivl om, at den ikke er grundlovsstridig. Skulle den virkelig være det, må det blive domstolenes sag at afgøre, om den er det, men skulle vi i udvalget komme til det resultat, at den er grundlovsstridig, er det klart, at den så selvfølgelig må falde bort.

Dernæst var det ærede medlem hr. Gideon inde på spørgsmålet, om dette lovforslag var blevet forelagt de andre nordiske lande. Nej, det er det ikke. Det er ikke almindelig skik og brug her i landet, at man forelægger lovforslagene først for andre lande. Lovforslag forelægges for det danske folketing, men ikke for andre landes regeringer og folketing, før de fremlægges her. Nu er det sandsynligt, at det ærede medlem tænker på, at dette skulle være en slags led i nordisk fælleslovgivning. Det er det imidlertid ikke. Det er jo sådan, at der netop på det nordiske plan har været enighed om, at man ville stille imod en fælles varemærkelov, men der var også enighed om, at for fællesmærkers vedkommende måtte hvert land gå sine veje, og vi er altså med dette forslag ved at gå vor vej. Det er derfor ganske naturligt, at det ikke har været behandlet.

Endelig var det ærede medlem hr. Gideon inde på spørgsmålet om, at direktør Neergaard-Petersen fra patentdirektoratet skulle have protesteret imod dette forslag. Jeg skal ikke hebrejde det ærede medlem, at han siger sådan, for det indtryk må man jo få, når man læser den artikel og det åbne brev, som dr. Andreasen har indrykket i bladene og sendt til mig. Imidlertid er det ikke noget citat, det drejer sig om. Jeg har selv teksten, og det, der har stået i aviserne, er ikke noget citat, det er tværimod en misvisende gengivelse af, hvad der stod i direktør Neergaard-Petersens skrivelse. Direktør Neergaard-Petersens skrivelse indeholdt ganske rigtigt en protest, men en protest mod, at disse spørgsmål blev klaret ad administrativ vej, og vi har netop bl. a. på grund af direktør Neergaard-Petersens protest ændret vore tanker sådan, at det bliver domstolene, der får afgørelsen. Dermed er direktør Neergaard-Petersens protest

bortfaldet, og direktør Neergaard-Petersen har så sent som i dag over for mig givet udtryk for, skal jeg kalde det en overraskelse over, at man har kunnet bruge hans protest til noget helt andet ved denne lejlighed, og han har betegnet det, der har stået i avisernes åbne brev, som misvisende.

Det ærede medlem fru Hanne Budtz har jeg vel til dels svaret gennem det, jeg har sagt til det ærede medlem hr. Gideon. Men lad mig nævne et enkelt spørgsmål, som det ærede medlem fru Hanne Budtz var inde på, nemlig spørgsmålet om de påtaleberettigede. Det ærede medlem fru Hanne Budtz gjorde mig med rette opmærksom på, at den påtaleberettigede kreds er mere begrænset her end i varemærkeloven. Jeg vil gerne straks sige, at det selvfølgelig i høj grad er et spørgsmål, der kan være til diskussion, om man således kan begrænse den påtaleberettigede kreds. Når man har foretaget denne begrænsning, har det været af hensyn til en beskyttelse af dem, der har fællesmærkerne, sådan at de ikke skulle være udsat for påtale fra enkeltpersoner, men at disse enkeltpersoner måtte henvende sig — i praksis måtte det vel først og fremmest blive til monopoltilsynet — for at anmode om påtale. Jeg vil gerne tilføje, at jeg på dette punkt i allerhøjeste grad er forhandlingsvillig. Det er muligt, at denne afgrænsning af de påtaleberettigede skulle være anderledes, og det synes jeg man kan drøfte i udvalget.

Det ærede medlem fru Hanne Budtz var også inde på spørgsmålet om, hvorvidt fællesmærkeloven ikke burde optages i varemærkeloven. Lad mig til dette spørgsmål, som også andre af de ærede ordførere har været inde på, blot sige, at ud fra en rent systematisk synsvinkel ville den selvfølgelig nok høre hjemme i varemærkeloven, men nu er forholdet det, at vi på varemærkerens område kan nå frem til en fælles nordisk lovgivning, og så er der vel ud fra rent praktiske hensyn en vis mening i, at man laver bestemmelserne om fællesmærker som en selvstændig lov. Det kan dog i alle tilfælde ikke være noget større spørgsmål.

Det forekommer mig, at det ærede medlem hr. Sandau kom med nogle bemærkninger, hvoraf det fremgik, at det ærede medlem havde det indtryk, at § 6 ville kunne betyde en indskrænkning i den frie